

Elijah - Bir Numara

İlk ve Son

Jeff Pippenger

2023-07-31

Eski Ahit'in kapanış ifadesi, Rab'bin o büyük ve korkunç gününden önce peygamber İlyas'ın bir mesajla ortaya çıkacağını vaat eder.

İşte, Rab'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size Peygamber İlyas'ı göndereceğim. O, babaların yüreğini çocuklara, çocukların yüreğini de babalarına döndürecek; öyle ki gelip yeryüzünü lanetle vurmuyayım. Malaki 4:5-6.

Kutsal Kitap, Rab'bin "büyük ve korkunç günü"nü ya da Tanrı'nın yeryüzüne vurduğu "lanetin", Vahiy Kitabı'nda "son yedi bela" veya "Tanrı'nın gazabı" olarak sembolik biçimde betimlendiğini açıkça belirtir. Vahiy'in on beşinci bölümü, on altıncı bölümdeki büyük ve korkunç son yedi belanın yağdırılmasına yol açan peygamberlik bağlamını tanıtır.

Ve gökte başka bir belirti gördüm, büyük ve olağanüstü: son yedi belayı taşıyan yedi melek; çünkü Tanrı'nın gazabı onlarda tamamlanmıştır.

Ve sanki ateşle karışmış camdan bir deniz gördüm; ve canavarı, onun heykelini, damgasını ve adının sayısını yenmiş olanların, ellerinde Tanrı'nın arplarıyla camdan denizin üzerinde durduklarını gördüm. Ve Tanrı'nın kulu Musa'nın ilahisini ve Kuzu'nun ilahisini söylüyorlardı, şöyle diyerek: Ey Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve hayret vericidir; ey kutsalların Kralı, Senin yolların adil ve gerçektir. Ey Rab, Senden kim korkmaz ve adını yüceltmez? Çünkü yalnız Sen kutsalsın; çünkü bütün uluslar gelip Senin önünde tapınacaklar; çünkü Senin yargıların açığa çıkmıştır.

Bundan sonra baktım; ve işte, gökteki tanıklık çadırının tapınağı açıldı. Ve yedi melek, yanlarında yedi bela olduğu halde tapınaktan çıktı; saf ve beyaz ketenden giysiler giymişlerdi ve göğüsleri altın kuşaklarla kuşanmışlardı. Dört canlı varlıktan biri, sonsuzlara dek yaşayan Tanrı'nın gazabıyla dolu yedi altın kâseyi yedi meleğe verdi. Ve tapınak, Tanrı'nın yüceliğinden ve kudretinden gelen dumanla doldu; ve yedi meleğin yedi belası tamamlanmaya kadar hiç kimse tapınağa giremedi. Vahiy 15:1-8.

"Yedi meleğin yedi belası tamamlanmaya kadar kimsenin tapınağa girememesinin" nedeni, on beşinci bölümde tapınak dumanla dolduğunda kurtuluşa erişme fırsatının kapanmasıdır. İnsanlığa tövbe edip kurtuluş bulması için tanınan mühlet o zaman sona erer. O an geldiğinde, Yuhanna'nın "son yedi bela" dediği "Rab'bin büyük ve korkunç günü", Mesih'in İkinci Gelişi'nden önce dökülür. Malaki o günü "korkunç" diye adlandırdı ve Yeşaya onu Tanrı'nın "alışılmadık eylemi" olarak tanımlar.

Çünkü Rab, Perazim Dağı'nda olduğu gibi ayağa kalkacak, Gibeon Vadisi'nde olduğu gibi öfkeleneyecek; işini, alışılmadık işini yapmak ve eylemini, şaşılacak eylemini yerine getirmek için. Öyleyse artık alaycı olmayın, yoksa bağlarınız güçlendirilir: çünkü orduların Tanrısı Rab'den,

bütün yeryüzü üzerine kararlaştırılmış bir yok ediş duydum. Yeşaya 28:21, 22.

Her ne kadar Tanrı'nın "alışılmadık eylemi" "bütün yeryüzünü" kapsasa da, İlham belaların dökülmesinin bir ulusun isyanıyla ilişkili olduğunu açıkça belirtir.

"Yabancı ülkeler Amerika Birleşik Devletleri'nin örneğini izleyecek. Öncülük etse de, aynı kriz dünyanın her yerindeki halkımızın başına gelecektir." Tanıklıklar, cilt 6, 395.

"Din özgürlüğünün diyarı olan Amerika, vicdanları zorlamak ve insanları sahte Şabat gününü kutsal tutmaya mecbur etmek üzere Papalıkla birleştiğinde, dünyanın her ülkesindeki insanlar onun örneğini takip etmeye yönlendirilecektir." Tanıklıklar, cilt 6, 18.

Her ulus kendi sınanma süresinin kadehini dolduracaktır, ama Kızkardeş White'ın "ulusal yıkım", "Tanrı'nın yıkıcı yargılarının zamanı" diye adlandırdığı — ABD'de Pazar yasasıyla başlayan tarihsel süreci de böyle adlandırır — "Tanrı'nın yargıları", "son yedi bela" değildir.

"Öyle bir zaman geliyor ki Tanrı'nın yasası, özel bir anlamda, ülkemizde geçersiz kılınacak. Ülkemizin yöneticileri, yasama düzenlemeleriyle Pazar yasasını zorunlu kılacak ve böylece Tanrı'nın halkı büyük bir tehlikeye sürüklenecek. Ülkemiz, yasama meclislerinde, insanların dinî hak ve özgürlükleri konusunda vicdanlarını bağlayacak yasalar çıkarıp Pazar gününün tutulmasını zorunlu kıldığında ve yedinci gün Sebti'ni tutanlara karşı baskıcı gücü devreye soktuğunda, Tanrı'nın yasası fiilen ülkemizde geçersiz kılınmış olacaktır; ve ulusal dinden dönmeyi ulusal yıkım izleyecektir." Review and Herald, 18 Aralık 1888.

Kardeş White'ın "ulusal yıkım" olarak tanımladığı Tanrı'nın yargıları, Ulusal Pazar Yasasıyla başlar ve Tanrı'nın "alışılmadık eylemi"nin başlangıcını işaret eder; her ne kadar Tanrı'nın alışılmadık eylemi daha özel olarak son yedi belayı ifade etse de. Tanrı'nın alışılmadık eylemine dair daha eksiksiz bir tablo, Tanrı'nın icra ettiği yargıların çizgisine Mısır'dan kurtuluş eklendiğinde ortaya çıkar. Mısır belaları, sayıca on olsalar da, bölünmüştü. İlk üçü son yediden ayrılmıştı. Böylece, Mısır'dan kurtuluş, ilk üç belayla temsil edilen ve Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal yıkımıyla başlayan, Mikail ayağa kalkana ve insanlara tanınan sınanma dönemi kapanana kadar süren bir zaman dilimini tanımlar.

Tanrı'nın yargıları, O'nun halkını ezmeye ve yok etmeye çalışanların üzerine gelecek. Kötülere karşı uzun süreli sabrı, insanları suç işlemekte cüretlendirse de, cezaları uzun süre geciktirilmiş olduğu için yine de kesin ve korkunçtur. 'Rab Perazim Dağı'nda olduğu gibi ayağa kalkacak, Givon Vadisi'nde olduğu gibi öfkelenecek; işini, garip işini yapacak; eylemini, garip eylemini yerine getirecek.' Yeşaya 28:21. Merhametli Tanrımız için cezalandırma eylemi yabancı bir eylemdir. 'Ben yaşadıkça, diyor Rab Tanrı, kötülerin ölümünden hoşnut değilim.' Hezekiel 33:11. Rab 'merhametli ve lütufkâr, sabırlı ve iyilik ve gerçek bakımından bol, ... suçu, başkaldırıyı ve günahı bağışlayan'dır. Yine de 'suçluyu asla cezasız bırakmaz.' 'Rab öfkeye yavaş, kudrette büyüktür ve kötüyü hiçbir şekilde aklamaz.' Çıkış 34:6, 7; Nahum 1:3. Doğruluk içinde korkunç şeylerle ayaklar altına alınmış yasasının otoritesini savunacaktır. Suç işleyeni bekleyen karşılığın şiddeti, Rab'bin adaleti yerine getirmeye ne kadar isteksiz olduğundan anlaşılabilir. Tanrı'nın hesabında suçunun ölçüsünü doldurana kadar vurmuyacağı, uzun süre katlandığı ulus, sonunda merhametle karıştırılmamış gazap kâsesini içecektir.

Mesih kutsal yerdeki aracılığına son verdiğinde, canavara ve onun heykeline tapıp işaretini alanlara karşı (Vahiy 14:9, 10) ilan edilen katıksız gazap dökülecek. Tanrı İsrail'i kurtarmak üzereyken Mısır'a gelen belalar, Tanrı'nın halkının son kurtuluşundan hemen önce dünyanın üzerine gelecek daha korkunç ve kapsamlı yargılarla nitelik bakımından benzerdi. Vahiy yazarı bu dehşet verici felaketleri tasvir ederken şöyle der: 'Canavarın işaretini taşıyan ve onun heykeline tapan insanların üzerine kötü ve acı verici bir yara isabet etti.' Deniz 'ölü bir insanın kanı gibi oldu; ve denizdeki her canlı varlık öldü.' Ve 'ırmaklar ve su pınarları ... kana döndü.' Bu cezalar ne kadar korkunç olsa da, Tanrı'nın adaletinin haklılığı bütünüyle ortaya çıkar. Tanrı'nın meleği şöyle ilan eder: 'Ey Rab, sen adilsin, ... çünkü böyle yargıladın. Çünkü onlar kutsalların ve peygamberlerin kanını döktüler; sen de onlara içmeleri için kan verdin; çünkü buna layıktırlar.' Vahiy 16:2-6. Tanrı'nın halkını ölüme mahkûm etmekle, sanki kanlarını kendi elleriyle dökmüşler gibi, bu kanın suçunu gerçekten üzerlerine almış olurlar. Aynı şekilde Mesih, kendi zamanındaki Yahudileri, Habil'in günlerinden beri dökülen bütün kutsal insanların kanından suçlu ilan etti; çünkü aynı ruha sahiptiler ve peygamberlerin katilleriyle aynı işi yapmaya çalışıyorlardı.

Ardından gelen belada, güneşe "insanları ateşle kavurması için" yetki verilir. "Ve insanlar şiddetli bir sıcakla kavruldu." 8 ve 9. ayetler. Peygamberler, yeryüzünün bu korkunç zamandaki durumunu şöyle tasvir eder: "Toprak yas tutuyor; ... çünkü tarlanın hasadı helak oldu.... Tarladaki bütün ağaçlar kurudu; çünkü sevinç insanoğullarından çekilip gitti." "Tohum keseklerinin altında çürüdü, ambarlar viran oldu.... Hayvanlar nasıl inliyor! Sığır sürüleri şaşkın, çünkü otlakları yok.... Irmaklar kurudu ve ateş kırların otlaklarını yuttu." "Rab Tanrı diyor ki: O gün tapmağın ezgileri ulumaya dönüşecek; her yerde birçok ceset olacak; onları sessizce dışarı atacaklar." Yoel 1:10-12, 17-20; Amos 8:3.

Bu belalar evrensel değildir; yoksa yeryüzünün sakinleri bütünüyle yok edilirdi. Yine de, ölümlülerin şimdiye dek bildiği en korkunç belalar olacaklar. Sınama süresi kapanmadan önce, insanların üzerine gelen tüm yargılar merhametle karıştı. Mesih'in şefaet eden kanı, günahkârı suçunun tam karşılığını almaktan korumuştur; ama nihai yargıda, gazap merhametle karışmadan dökülür.

"O gün, uzun zamandır hor gördükleri Tanrı'nın merhametinin sığınağını kalabalıklar isteyecek. İşte, günler geliyor, diyor Rab Tanrı, ülkeye bir kıtlık göndereceğim; ekmek kıtlığı değil, suya susuzluk değil, Rab'bin sözünü işitme kıtlığı. Ve denizden denize, kuzeyden doğuya kadar dolaşacaklar; Rab'bin sözünü aramak için oraya buraya koşacaklar, ama bulamayacaklar.' Amos 8:11, 12." Büyük Mücadele, 627-629.

Önceki pasajda şöyle deniyordu: "Tanrı'nın uzun süre sabrettiği ve, Tanrı'nın hesabında kötülüğünün ölçüsünü dolduruncaya kadar cezalandırmayacağı ulus, sonunda merhametle karıştırılmamış gazap kadehini içecektir." Aynı paragrafta ayrıca şöyle yazdı: "Tanrı İsrail'i kurtarmak üzereyken Mısır'a gelen belalar, Tanrı'nın halkının nihai kurtuluşundan hemen önce dünyanın üzerine gelecek daha korkunç ve daha kapsamlı yargılarla nitelik bakımından benzerdi." "Kötülük ölçüsünü" dolduran ulus (Amerika Birleşik Devletleri), Mısır'daki on belaya benzer belalara maruz kalacaktır.

Mısır belaları iki döneme ayrıldı. İlk üç bela herkesi etkiledi, ancak son yedi bela yalnızca Mısırlıların başına geldi.

Ve o gün, halkımın yaşadığı Goşen ülkesini ayrı tutacağım; orada sinek sürüleri olmayacak; öyle ki yeryüzünün ortasında Rab olduğumu bilesin. Çıkış 8:22.

Mısır'daki ilk üç bela her yere yayıldı, fakat İbranilerin yaşadığı Goşen, Mısır'ın son yedi belasından etkilenmedi. Amerika Birleşik Devletleri, Pazar yasasıyla kötülük kâsesini dolduran ulustur. O noktada ulusal imandan dönmeyi ulusal yıkım izler, ancak ulusal yıkımı doğuran yargılar, Mikail ayağa kalkıncaya ve bütün insanlık için lütuf kapısı kapanıncaya kadar merhametle karışıktır. Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar yasası çıktığında, bugün Yedinci Gün Sebt'i ni tuttuğunu söyleyenlerin çoğu mevcut otoritelere boyun eğecek ve canavarın işaretini kabul edecektir. O zaman Pazar yasası meselesi Adventizmin dışında olanlar için ruhsal bir sınav hâline gelir. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasından Mikail'in ayağa kalkmasına kadar olan dönem, on birinci saat işçilerinin büyük toplanişdır; ancak Pazar yasasından önce Yedinci Gün Sebt'in ışığı konusunda sorumlu tutulanlar için kapı zaten kapanmıştır.

Günler geçtikçe, Tanrı'nın yargılarının dünyada olduğu gitgide daha belirginleşiyor. Yangın, sel ve deprem aracılığıyla bu dünyanın sakinlerini yakında geleceğine dair uyarıyor. Dünya tarihindeki büyük krizin gelip çatacağı zaman yaklaşıyor; Tanrı'nın yönetimindeki her hareket yoğun bir ilgi ve tarif edilemez bir endişeyle izlenecek. Peş peşe Tanrı'nın yargıları birbirini izleyecek—yangın, sel ve deprem, savaş ve kan dökülmesiyle birlikte.

Ah, insanlar ziyaret edildikleri zamanı bir bilseler! Bu zaman için sınıyıcı gerçeği henüz duymamış olan çok kişi var. Tanrı'nın Ruh'u'nun kendileriyle çektiği birçokları var. Tanrı'nın yıkıcı yargılarının zamanı, gerçeğin ne olduğunu öğrenme fırsatı bulamamış olanlar için merhamet zamanıdır. Rab onlara şefkatle bakacaktır. Merhamet dolu yüreği etkilenmiştir; eli hâlâ kurtarmak için uzanmaktadır, oysa içeri girmek istemeyenlere kapı kapanmıştır.

"Tanrı'nın merhameti O'nun uzun sabrında görünür. Yargılarını geri tutuyor, uyarı mesajının herkese duyurulmasını bekliyor. Ah, halkımız dünyaya son merhamet mesajını ulaştırma sorumluluğunun üzerlerine düştüğünü gerektiği gibi hissetselerdi, ne harika bir çalışma yapılırdı!" Tanıklıklar, cilt 9, 97.

Önceki pasajda, "Tanrı'nın yıkıcı yargılarının zamanı, gerçeğin ne olduğunu öğrenme fırsatı bulamamış olanlar için merhamet zamanıdır" diye belirtti. Sonraki pasajda ise o zaman dilimini "sıkıntı zamanı" olarak adlandırır.

"Ben, kutsal Sebt'in Tanrı'nın gerçek İsrail'i ile imansızlar arasında ayıran duvar olduğunu ve olacağını; ve Sebt'in, Tanrı'nın sevgili bekleyen kutsallarının yüreklerini birleştirecek büyük mesele olduğunu gördüm. Ve eğer biri iman eder, Sebt'i tutar ve ona eşlik eden bereketi alır da sonra ondan vazgeçer ve kutsal buyruğu çiğnerse, göklerde hükmeden bir Tanrı olduğu kadar kesin olarak, Kutsal Şehrin kapılarını kendi aleyhine kapatmış olurdu. Tanrı'nın, Sebt'i görmeyen ve onu tutmayan çocukları olduğunu gördüm. Bununla ilgili ışığı reddetmemişlerdi. Ve sıkıntı zamanının başlangıcında, dışarı çıkıp Sebt'i daha kapsamlı biçimde ilan ederken Kutsal Ruh'la doldurulduk. Bu, Sebt gerçeğini çürütemedikleri için, kiliseyi ve sözde

Adventistleri öfkelenirdi. Ve bu zamanda, Tanrı'nın seçtiklerinin hepsi bizim gerçeğe sahip olduğumuzu açıkça gördüler ve dışarı çıkıp bizimle birlikte zulme katlandılar." Küçük Sürüye Bir Söz, 18, 19.

Biraz değiştirilmiş olsa da, az önce alıntılanan aynı pasaj Early Writings adlı kitapta da bulunur. O kitapta, "sıkıntı zamanı"na ilişkin ifadesine dair bir yorum da yer alır. A Word to the Little Flock, 22 Ekim 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı'nın ardından hayal kırıklığına uğramış sadık Milleritlerin ilk yayınıydı ve onlarca yıl sonra, editörler bu broşürün bazı bölümlerini Early Writings adlı kitaba dahil ettiklerinde, atıfta bulunulan "sıkıntı zamanı"nın son yedi bela olmadığı netleştirildi; çünkü son yedi bela döküldüğünde yargılarla karışık hiçbir merhamet bulunmaz.

1. 33. sayfada şu ifade yer almaktadır: 'Kutsal Şabat'ın, Tanrı'nın gerçek İsrail'i ile inanmayanlar arasındaki ayıran duvar olduğunu ve öyle olmaya devam edeceğini; ve Şabat'ın, Tanrı'nın sevgili, bekleyen kutsallarının yüreklerini birleştirecek büyük mesele olduğunu gördüm. Tanrı'nın, Şabat'ı görmeyen ve tutmayan çocukları olduğunu gördüm. Onlar bununla ilgili ışığı reddetmemişler. Ve sıkıntı zamanının başlangıcında, dışarı çıkıp Şabat'ı daha tam olarak ilan ederken Kutsal Ruh'la doldurulduk.'

"Bu görüş, Sebt Günü'nü tutan Advent kardeşlerden pek azının bulunduğu ve bunlardan da çok azının, onun tutulmasının Tanrı'nın halkıyla imansızlar arasında bir çizgi çekmeye yetecek ölçüde önemli olduğunu sandığı 1847 yılında verildi. Şimdi o görüşün gerçekleşmesi görülmeye başlanıyor. Burada sözü edilen 'o sıkıntı zamanının başlangıcı', belaların dökülmeye başlanacağı zamana değil, Mesih'in mabette bulunduğu, onların dökülmesinden hemen önceki kısa bir döneme işaret eder. O zamanda, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellememeleri için dizginlenecekler. O zamanda 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi belanın döküleceği dönemde kutsalların ayakta durmaları için onları hazırlamak üzere." Erken Yazılar, 85.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar günü yasası çıkarıldığında, ulusal dinden dönmenin ardından ulusal yıkım gelecektir. O Pazar günü yasasıyla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Adventizm iki sınıfa ayrılacaktır; bir kısmı canavarın işaretini, diğer kısmı Tanrı'nın mührünü alacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal yıkımı, Mısır'ın ilk üç belasıyla temsil edilir. Bu yargılar, insanlığın sinanma süresinin sona ermesine kadar sürer; sonra merhametle karışmamış yedi son bela dökülür.

Benim vurgum Mısır'ın peygamberlik tarihinden ziyade, Ellen White'in Mısır'ı tüm dünyayı canavarın işaretini almaya zorlayan ulusun sembolü olarak tanımlamasıdır; çünkü bunu yaparken sonu açıklamak için başlangıcı kullanmaktadır; bu da Alfa ve Omega olan İsa'nın peygamberi imzasıdır. Çıkış anlatısında Rab, kadim İsrail'le antlaşmaya girerken kendisini yeni bir adla tanıtır.

Sonra RAB Musa'ya dedi: "Şimdi Firavun'a ne yapacağımı göreceksin; çünkü güçlü bir el ile onların gitmelerine izin verecek ve güçlü bir el ile onları ülkesinden kovacak."

Tanrı Musa'ya konuştu ve ona dedi: "Ben RAB'ım. İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a Her Şeye Gücü Yeten Tanrı olarak görüldüm, ama adım JEHOVAH olarak onlara tanınmadım."

Ve onlarla da antlaşmamı kurdum; onlara, yabancı olarak konakladıkları Kenan diyarını, gurbet ettikleri o ülkeyi vermek için. Mısırlıların kölelikte tuttuğu İsrailoğullarının inleyişlerini de işittim; ve antlaşmamı hatırladım. Bu yüzden İsrailoğullarına de ki: Ben RAB'ım; sizi Mısırlıların yüklerinin altından çıkaracağım ve sizi onların köleliğinden kurtaracağım; uzanmış bir kol ve büyük yargılarla sizi kurtaracağım. Sizi kendime bir halk olarak alacağım ve sizin Tanrınız olacağım; ve Mısırlıların yüklerinin altından sizi çıkaran Tanrınız RAB olduğumu bileceksiniz. Ve sizi, onu İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a vermeye ant içtiğim ülkeye götüreceğim; ve onu size miras olarak vereceğim. Ben RAB'ım.

Musa bu sözleri İsrailoğullarına ilettiler; ancak ruhlarının ıstırabı ve acımasız kölelik yüzünden Musa'yı dinlemediler. Çıkış 6:1-9.

Burada Rab, Musa'yı Yakup, İshak ve İbrahim gibi kendi antlaşmasının temsilcisi olarak tanımlıyor. Musa'nın dönemine dek Yehova adı İbrahim'e ve soyuna bilinmiyordu; ve İbranilerin Mısır esaretinden kurtarılacağı, İbrahim'le yapılan antlaşmanın yenilenişine dair anlatıda Rab, bir adın peygamberce karakteri temsil ettiği için, kendi karakterine ilişkin yeni bir vahiy sunar. Avram Rab ile antlaşmaya girdiğinde Rab onun adını İbrahim olarak değiştirdi. Mısır esaretiyle ilgili peygamberliğin başında antlaşmanın insan temsilcisinin adı değiştirildi ve o peygamberliğin sonunda Tanrı kendisi için yeni bir ad açıkladı.

On beşinci bölümde Abram antlaşmaya girdi ve orada Mısır'daki dört yüz yıllık esarete dair bir kehanet bildirildi. On yedinci bölümde ise Abram'a sünnet ayini verildi ve onunla Sarah'ın adları değiştirildi.

Dört yüz yıl sonra Musa, İbrahim'in dört yüz yıllık peygamberlik sözünü yerine getirmek için ortaya çıktı. İbrahim, İshak, Yakup ve Musa, son günlerde Rab'le antlaşmaya giren yüz kırk dört bini temsil eder.

Yeryüzü tarihinin son günlerinde, Tanrı'nın buyruklarına uyan halkıyla olan antlaşması yenilenecektir. Review and Herald, 26 Şubat 1914.

Canavarın işaretini kabul eden Şabatı tutanlarla Tanrı'nın mührünü alan Şabatı tutanlar arasındaki ayırım, Pazar yasasıyla sağlanır. Bu ayırım, on bakire benzetmesinde tasvir edilir.

Matta 25'teki on kız benzetmesi, Adventist halkının tecrübesini de tasvir eder. Büyük Mücadele, 393.

"Dikkatim sık sık, beşinin bilge, beşinin de akılsız olduğu on bakire benzetmesine yöneltilir. Bu benzetme, bu zamana özel bir uygulaması bulunduğu için, harfi harfine yerine getirilmiştir ve getirilecektir; üçüncü meleğin mesajı gibi, zamanın sonuna kadar şimdiki hakikat olmaya devam edecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Benzetme, 22 Ekim 1844'te, Millerci tarihteki akıllı ve akılsız kızlar birbirinden ayrıldığında yerine geldi. Adventizmin başlangıcı, Adventizmin sonunu temsil eder ve sondaki ayrılık on kız

benzetmesinin yerine gelmesidir ve sondaki ayrılık Pazar yasasından kaynaklanır.

"Yine, bu benzetmeler yargıdan sonra bir sınanma dönemi olmayacağını öğretir. Müjdeleme işi tamamlandığında, hemen ardından iyilerle kötüler arasında bir ayırım gerçekleşir ve her bir grubun yazgısı sonsuza dek kesinleşir." Christ's Object Lessons, 123.

On kız benzetmesi, Tanrı'nın mührünü alanların Adventizmin akıllı bakireleri, canavarın işaretini alanların ise Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasası sırasında Adventizmin akılsız bakireleri olduğunu belirtir. Akılsız bakireler aynı zamanda Laodikyalılar olarak temsil edilir.

Akılsız bakirelerin temsil ettiği Kilise'nin durumu, aynı zamanda Laodikya durumu olarak da söz edilir. Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Son günlerde Tanrı, buyruklarını tutan halkıyla antlaşmasını yenileyecek ve Musa zamanında antlaşmayı yenilediğinde yaptığı gibi, kendisinin yeni bir adını açıklayacaktır. Budala kızların durumu, yağlarının olmamasıdır; Laodikyalıların durumu ise, yağları olmadığını göremeyecek kadar kör olmalarıdır. Şu açıktır ki, eğer budala kızlar Laodikyalılar ise, akıllı kızlar da Filadelfyalılardır.

Ve Filadelfya'daki kilisenin meleğine yaz: Kutsal olan, gerçek olan, Davut'un anahtarına sahip olan; açar ve kimse kapatamaz; kapatır ve kimse açamaz; şöyle diyor: İşlerini biliyorum: İşte önüne açık bir kapı koydum ve onu kimse kapatamaz; çünkü az da olsa gücün var, sözümü tuttum ve adımı inkâr etmedin.

İşte, Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan, yalan söyleyen Şeytan'ın havrasındakiler; işte, onları gelip ayaklarının önünde tapınmaya ve seni sevdiğimi bilmelerine mecbur edeceğim. Sabrımın sözünü tuttuğun için, ben de seni, yeryüzünde yaşayanları sınamak için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden koruyacağım.

İşte, yakında geliyorum; elindekini sıkıca tut ki kimse tacını elinden almasın. Galip geleni Tanrım'ın tapınağında bir sütun yapacağım ve artık oradan dışarı çıkmayacak; onun üzerine Tanrım'ın adını, Tanrım'dan gökten inen Yeni Kudüs olan Tanrım'ın kentinin adını ve yeni adımı yazacağım. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere söylediklerini işitsin. Vahiy 3:7-13.

Filadelfyalılar yüz kırk dört bini temsil eder ve Tanrı'nın onların üzerine kendi yeni adını yazacağı onlara vaat edilmiştir. Rab, yüz kırk dört binle antlaşmaya girdiğinde, kendisine ait yeni bir adı açıklayacaktır. Rab, İbrahim'e kendisinin Her Şeye Gücü Yeten Tanrı olduğunu söyledi.

Abram doksan dokuz yaşındayken Rab Abram'a göründü ve ona dedi ki: Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım; önümde yürü ve kusursuz ol. Seninle benim aramda antlaşmamı kuracağım ve seni alabildiğine çoğaltacağım. Abram yüzüstü yere kapandı; Tanrı onunla konuşarak şöyle dedi: Bana gelince, işte antlaşmam seninle; birçok ulusun babası olacaksın. Artık adın Abram diye anılmayacak, ama adın İbrahim olacak; çünkü seni birçok ulusun babası yaptım. Yaratılış 17:1-5.

Rab, İbrahim'in zamanında seçilmiş bir halkla ilk kez antlaşma yaptığında, kendini Her Şeye Gücü Yeten Tanrı olarak tanıttı. Musa'nın zamanında antlaşma ilişkisini daha da ileri götürdüğünde, ilk

kez kendini Yehova olarak tanıttı. İsa, bir hafta için birçoğuyla antlaşmayı onaylamak üzere geldiğinde, Eski Antlaşma'da yalnızca bir kez, o da bir Babilli tarafından dile getirilmiş olan Tanrı'nın yeni bir adını tanıttı.

Sonra Kral Nebukadnezar şaşkına döndü, aceleyle ayağa kalktı, konuşup danışmanlarına dedi ki: "Ateşin ortasına bağlı üç adam atmadık mı?" Onlar da krala, "Doğrudur, ey kral" diye karşılık verdiler. O da dedi: "İşte, ateşin ortasında bağısız dört adam görüyorum; yürüyorlar ve hiçbir zarar görmemişler; ve dördüncünün görünüşü Tanrı'nın Oğlu'na benziyor." Daniel 3:24, 25.

Daniel'in üçüncü bölümünün Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasını işaret ettiğini ortaya koymak çok kolaydır. Daniel'in üçüncü bölümünde Şadrak, Meşak ve Abed-Nego yüz kırk dört bini temsil eder. Yüz kırk dört bin, antlaşmayı son kez yenileyenlerdir. Daniel'in üçüncü bölümünde Pazar yasası ve geç yağmur tarihinin peygamberî bir tasvirini görüyoruz. Mesih, yalnızca yüz kırk dört bini değil, aynı zamanda üç meleğin mesajlarını da temsil eden üç yiğidiyle birlikte, zulmün ateşlerinin içinde bulunmuştur ve bulunacaktır. Pazar yasası krizini simgeleyen ateşin içinde, O, isimlerinden biriyle tanınır; ve bu ad, Mesih Tanrı'nın Oğlu olarak gelinceye dek tarih sahnesine çıkarılmamış bir addir. Üçüncü bölümdeki bu tasvirde, dünyanın sonunda antlaşmayı yenileyenlerin son kriz sırasında Mesih'le etkileşim içinde olduklarını görüyoruz ve O'nun hiç kimsenin bilmediği bir adı vardır.

Mısır'dan kurtuluşun Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar günü yasasını temsil ettiğine dair değerlendirmemizden çok fazla uzaklaşmadan önce, Mısır'da on belanın ilki başlamadan önce Şabat konusunda gerçek bir hareketlilik olduğunu kendimize hatırlatmalıyız.

Ve Firavun dedi: "Bakın, ülkenin halkı şimdi çok; siz ise onları işlerinden alıkoyuyorsunuz." Ve Firavun aynı gün halkın angaryacılarına ve kâhyalarına buyruk vererek şöyle dedi: "Bundan böyle halka tuğla yapmak için eskiden olduğu gibi saman vermeyeceksiniz; bırakın, gidip samanı kendileri toplasınlar. Eskiden yaptıkları tuğla sayısı kadarını yine onlara yükleyeceksiniz; ondan hiçbir eksiltme yapmayacaksınız. Çünkü tembeller; bu yüzden, 'Gidelim, Tanrımıza kurban sunalım' diye bağıyorlar. Adamların üzerine daha çok iş yüklensin ki bununla meşgul olsunlar; boş sözlere kulak asmasınlar." Bunun üzerine halkın angaryacıları ve kâhyaları çıkıp halka şöyle dediler: "Firavun şöyle diyor: Size saman vermeyeceğim. Gidin, bulabildiğiniz yerden saman sağlayın; ama işinizden hiçbir eksiltme yapılmayacak." Böylece halk, saman yerine anız toplamak için bütün Mısır ülkesine dağıldı. Angaryacılar onları sıkıştırıyor ve, "Saman varken olduğu gibi günlük işlerinizi tamamlayın" diyorlardı. Firavun'un angaryacılarının başlarına atadığı İsrailoğullarının kâhyaları dövüldü ve onlara, "Niçin dün de bugün de eskiden olduğu gibi tuğla yapma görevinizi yerine getirmediniz?" diye soruldu. Bunun üzerine İsrailoğullarının kâhyaları gelip Firavun'a feryat ederek, "Kullarına neden böyle davranıyorsun?" dediler. "Kullarına saman verilmiyor, bize 'Tuğla yapın' deniyor; bak, kulların dövülüyor; oysa suç senin kendi halkında." Ama o, "Tembelsiniz, tembelsiniz; bu yüzden, 'Gidelim, Rab'be kurban sunalım' diyorsunuz" dedi. "Şimdi gidin ve çalışın; çünkü size saman verilmeyecek, ama gerekli tuğla sayısını yine tam olarak çıkaracaksınız." "Günlük göreviniz olan tuğla sayısından hiçbir eksiltme yapmayacaksınız" denilince, İsrailoğullarının kâhyaları kötü durumda olduklarını anladılar.

Çıkış 5:5-19.

Pazar yasası gelmeden önce, tıpkı Mısır belalarına giden süreçte olduğu gibi, yedinci gün Sebti'ni tutanlara karşı giderek artan bir kışkırtma olacaktır. Musa, hem Mısırlılar hem de İbraniler tarafından bütün sorunların kaynağı olarak gösteriliyordu; tıpkı Ahab'ın İlyas'ı aynı şekilde suçladığı gibi.

Ahav İlyas'ı görünce ona, "İsrail'i sıkıntıya sokan sen misin?" dedi. O da, "Ben İsrail'i sıkıntıya sokmadım; ama sen ve babanın evi, çünkü Rab'bin buyruklarını terk ettiniz ve sen Baal'lerin peşinden gittin," diye cevap verdi. 1 Krallar 18:17, 18.

Musa'nın öyküsü Pazar yasası tarihini gösterir ve İlyas'ın öyküsü Pazar yasası tarihini gösterir. Birlikte ya da ayrı ayrı, Musa ve İlyas sembollerdir. İsa'nın Başkalaşımı sırasında birlikte, ölmeyen yüz kırk dört bini ve Rab'de ölenleri temsil ettiler. Musa diriltildi, İlyas hiç ölmedi. Ayrıca Vahiy'in on birinci bölümünde halkı azaplandıran iki peygamberdirler. Musa ve İlyas semboller olarak birçok gerçeği temsil eder ve bunu daha sonra ele almayı umuyoruz.

İşte, Rab'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size Peygamber İlyas'ı göndereceğim. O, babaların yüreğini çocuklara, çocukların yüreğini de babalarına döndürecek; öyle ki gelip yeryüzünü lanetle vurmuyayım. Malaki 4:5-6.

İnsanlığın sınanma dönemi kapanmadan hemen önce, "Peygamber İlyas" "babaların yüreğini çocuklara ve çocukların yüreğini babalarına döndüren" özel bir mesajla ortaya çıkacaktır. Peygamberlerin hepsi dünyanın sonuna tanıklık eder ve hepsi birbirleriyle hemfikirdir.

Peygamberlerin ruhları peygamberlere tabidir. Çünkü Tanrı karışıklığın değil, esenliğin Tanrısıdır; kutsalların bütün kiliselerinde olduğu gibi. 1. Korintliler 14:32, 33.

İlyas'ın mesajı Rab'bin büyük ve korkunç gününden hemen önce gelir; bu nedenle, Vahiy kitabında "İsa Mesih'in Vahiyi" olarak adlandırılan aynı özel mesajdır. "Vakit yakındır" olduğunda, İlyas'ın özel mesajı Tanrı'nın "kullarına yakında olması gereken şeyleri" gösterir.

İsa Mesih'in vahyi: Tanrı, kullarına yakında olması gerekenleri göstermek için bunu ona verdi; o da bunu meleği aracılığıyla kulu Yuhanna'ya gönderip bildirdi. Yuhanna, Tanrı'nın sözüne, İsa Mesih'in tanıklığına ve gördüğü her şeye tanıklık etti. Bu peygamberliğin sözlerini okuyan, işiten ve onda yazılanlara uyan kişi kutsanmıştır; çünkü zaman yakındır. Vahiy 1:1-3.

Dikkat edin ki Malaki, İlyas'ı bir sembol olarak kullandığında, emirleri tutmaya doğrudan bir göndermede bulunur.

Horev'de bütün İsrail için ona emrettiğim tüzük ve hükümlerle birlikte, kulum Musa'nın yasasını hatırlayın. İşte, Rab'bin o büyük ve korkunç günü gelmeden önce size peygamber İlyas'ı göndereceğim. O, babaların yüreklerini çocuklara, çocukların yüreklerini de babalarına döndürecek; yoksa gelip yeryüzünü lanetle cezalandırırım. Malaki 4:4-6.

Bu üç ayet, Eski Antlaşma'nın son ayetleridir ve hem Eski Antlaşma'nın son vaadini hem de On Emir'i yerine getirmeye yapılan vurguyu içerir. Vahiy Kitabı'nda yedi "bereket" vardır ve sonuncusu, On Emir'i tutanlara yönelik bir berekettir.

Ben Alfa ve Omega'yım; başlangıç ve sonum, birinci ve sonuncuyum. O'nun buyruklarını yerine getirenler ne mutlu; böylece yaşam ağacına hak kazanacak ve kapılardan geçerek kente girecekler. Vahiy 22:13, 14.

Eski Antlaşma'daki son vaat, bize On Emir'i "Hatırla" diye bildirir; ancak bunu yaparken, "hatırla" emrini içeren o tek emri özellikle vurgular.

Şabat Gününü kutsal tutmak için hatırla. Altı gün çalışacak ve bütün işlerini yapacaksın; ama yedinci gün, Tanrın Rab'bin Şabatıdır. O gün hiçbir iş yapmayacaksın; ne sen, ne oğlun, ne kızın, ne erkek kölen, ne kadın kölen, ne hayvanların, ne de kentinin içindeki yabancı. Çünkü Rab gökleri, yeri, denizi ve içlerindeki tümünü altı günde yarattı; yedinci gün ise dinlendi. Bu nedenle Rab Şabat Gününü kutsal ve onu kutsal kıldı. Çıkış 20:8-11.

Eski ve Yeni Ahitlerin her ikisindeki son vaat, Tanrı'nın buyruklarını, yedinci gün Şabatına özel bir vurgu yaparak öne çıkarır. Malaki "hatırlayın" der ve Yuhanna bunu yapanların kutsandığını bildirir. Yedinci gün Şabatı, Tanrı'nın yaratılışını ve yaratıcı gücünü anımsatır. Şabat aynı zamanda yeryüzü tarihinin son günlerinde tartışma konusu haline gelir. Yuhanna, O'nun buyruklarını yerine getirenlerin üzerindeki "bereketi" kayda geçirirken, yalnızca Alfa ve Omega, başlangıç ve son, ilk ve son olan İsa'nın ilan ettiğini dile getirir. Bu nedenle, Yeni Ahit'in son vaadi, yedinci gün Şabatıyla ve ayrıca sonu başlangıçtan bildiren ilahi sıfatla ilgilidir.

Başlangıçlar anlamına gelen Genesis'te sözü edilen ilk gerçek, Yaratıcıyı ve yaratılışı tanımlar ve Şabat'a özel bir vurgu yapar. Birlikte, satır satır ele alındığında, Eski Antlaşma'nın başlangıcı ile hem Eski hem de Yeni Antlaşma'nın sonu, Tanrı'nın Yaratıcı olduğunu, On Emir'i, Şabat buyruğunu ve İsa'nın başlangıç ve son olduğunu vurgular.

İlyas peygamber, Eski Ahit'in son vaadinde Malaki tarafından bir sembol olarak kullanılır ve İzevel ve Ahav ile yüzleşen peygamberdi. Vahiy kitabı, İzevel'i Papalığın bir simgesi, on kralı ise Birleşmiş Milletlerin bir simgesi olarak kullanır. İlyas'ın Ahav ve İzevel ile yüzleşmesi, Amerika Birleşik Devletleri tarafından güç verilen ve Papalık tarafından yönlendirilen Birleşmiş Milletlerle yüz kırk dört binin yüzleşmesini temsil eder. İsrail'in kuzeydeki on oymağının kralı olarak Ahav, on oymağın üzerindeki hükümler gücü temsil ediyordu; böylece, Papalık (İzevel) adına Şabat'ı tutanlara zulmü gerçekleştirmesi için Birleşmiş Milletlere (Vahiy on yedideki on oymak veya on kral) güç veren Amerika Birleşik Devletleri'ni (Ahav) örnekliyordu. Malaki, Rab'bin büyük ve korkunç gününden önce gelen bir mesajı temsil etmek üzere İlyas'ı kullandığında, İlyas, İzevel tarafından üç buçuk yıl zulmedildiği gibi, modern Roma (ejderha, canavar ve sahte peygamber) tarafından zulmedilenleri temsil eder. Malaki 4:4'te "hatırla" kelimesini kullanarak Şabat'ı vurgulaması, Malaki'nin tasvir ettiği peygamberlik senaryosuna Pazar yasası krizini ekler.

Eski Antlaşma'nın başlangıcıyla sonunu ve ardından Kutsal Kitap'ın başlangıcıyla sonunu karşılaştırarak ortaya konan gerçeklerin değerlendirilmesine çok daha fazlasının eklenmesi gerekir. Yaratılış'ta Yaratıcıyı, yaratılışı ve yaratılışı anmak için verilen Şabat'ı görürüz. Malaki'de ise, Şabat buyruğu, insanlığa tanınan deneme süresinin kapanışına ve yedi son belaya götüren kriz konusu olarak tanımlanır; Malaki'nin deyişiyle bu, "Rab'bin büyük ve korkunç günü"dür. İlyas, ölmekte olan bir dünyaya üçüncü meleğin mesajını sunan Tanrı halkını temsil eder.

"Bugün, İlyas'ın ve Vaftizci Yahya'nın ruhu ve gücüyle Tanrı tarafından görevlendirilen haberciler, yargının eşliğindeki bir dünyanın dikkatini, lütuf zamanının kapanış saatleriyle ve kralların Kralı ve rablerin Rabbi olarak Mesih İsa'nın görünmesiyle bağlantılı yakında gerçekleşecek ciddi olaylara çekiyorlar." Peygamberler ve Krallar, 715, 716.

Kutsal Kitap'ın başlangıcı, aynı zamanda Eski Antlaşma'nın da başlangıcıdır ve her iki Antlaşma'nın sonundakiyle aynı hikâyeyi işaret eder; ancak her başlangıç ve her son, vurguladığı ve mesaja kattığı kendine özgü bir gerçeğe sahiptir. Yaratılış'ta odak Tanrı'nın işleridir; Malaki'de ise odak, yaklaşan krize karşı uyarıcı mesajdır. Vahiy'in sonunda Alfa ve Omega tanımlanır. Yeni Antlaşma'nın ilk kitabında şunları okuruz.

Davut'un oğlu, İbrahim'in oğlu İsa Mesih'in soykütüğü.

İbrahim, İshak'ın babası oldu; İshak, Yakup'un babası oldu; Yakup, Yahuda ve kardeşlerinin babası oldu; Yahuda, Tamar'dan Peres ve Zerah'ın babası oldu; Peres, Hesron'un babası oldu; Hesron, Aram'ın babası oldu; Aram, Aminadav'ın babası oldu; Aminadav, Nahşon'un babası oldu; Nahşon, Salmon'un babası oldu; Salmon, Rahav'dan Boaz'ın babası oldu; Boaz, Rut'tan Oved'in babası oldu; Oved, Yişay'ın babası oldu; Yişay, Kral Davut'un babası oldu; Kral Davut, Uriya'nın karısı olan kadından Süleyman'ın babası oldu; Süleyman, Rehavam'ın babası oldu; Rehavam, Aviyah'ın babası oldu; Aviyah, Asa'nın babası oldu; Asa, Yehoşafat'ın babası oldu; Yehoşafat, Yoram'ın babası oldu; Yoram, Uzziya'nın babası oldu; Uzziya, Yotam'ın babası oldu; Yotam, Ahaz'ın babası oldu; Ahaz, Hizkiya'nın babası oldu; Hizkiya, Manaşşe'nin babası oldu; Manaşşe, Amon'un babası oldu; Amon, Yoşiya'nın babası oldu; Yoşiya, Yekonya'nın ve kardeşlerinin babası oldu; bu, onların Babil'e sürgüne götürüldükleri sıralarda oldu; Babil'e sürgüne götürüldükten sonra, Yekonya, Şealtiel'in babası oldu; Şealtiel, Zerubbabil'in babası oldu; Zerubbabil, Avihud'un babası oldu; Avihud, Elyakim'in babası oldu; Elyakim, Azor'un babası oldu; Azor, Sadok'un babası oldu; Sadok, Akim'in babası oldu; Akim, Elyud'un babası oldu; Elyud, Elazar'ın babası oldu; Elazar, Mattan'ın babası oldu; Mattan, Yakup'un babası oldu; Yakup, Meryem'in kocası Yusuf'un babası oldu; Meryem'den Mesih denilen İsa doğdu.

Böylece İbrahim'den Davut'a kadar on dört kuşak; Davut'tan Babil sürgününe kadar on dört kuşak; Babil sürgününden Mesih'e kadar on dört kuşak vardır.

İsa Mesih'in doğumu ise şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıyken, birlikte olmadan önce, Kutsal Ruh'tan hamile olduğu anlaşıldı. Bunun üzerine, kocası Yusuf, doğru bir adam olduğundan ve onu toplum önünde utandırmak istemediğinden, ondan gizlice ayrılmayı düşündü. Ama o bunları düşünürken, işte, Rab'bin bir meleği ona rüyada göründü ve şöyle dedi: "Davut oğlu Yusuf, eşin Meryem'i yanına almaktan korkma; çünkü onda oluşan Kutsal Ruh'tandır."

Ve bir oğul doğuracak ve onun adını İsa koyacaksın; çünkü o, halkını günahlarından kurtaracak. Bütün bunlar, Rab'bin peygamber aracılığıyla söylediği şu söz yerine gelsin diye oldu: İşte, bir bakire gebe kalacak ve bir oğul doğuracak; onun adını Emanuel koyacaklar; bu adın anlamı, Tanrı bizimle. Bunun üzerine Yusuf uykusundan uyanınca Rab'bin meleğinin kendisine buyurduğu gibi yaptı ve karısını yanına aldı. Ve ilk doğan oğlunu doğurana kadar

onunla birleşmedi; ve onun adını İsa koydu. Matta 1:1-25.

Yeni Ahit'in başlangıcı, Eski Ahit'in hem başlangıcı hem de sonuyla ve Yeni Ahit'in sonuyla uyumludur; çünkü Tanrı'nın yaratıcı gücünü vurgular. Mesih'in altı günde her şeyi yaratmak için kullandığı güç, "halkını günahlarından kurtarmak" için kullandığı güçle aynıdır. Bölümün Yeşaya'nın yazılarından alıntılacağı üzere "Emmanuel" sözcüğü "Tanrı bizimle" anlamına gelir. O, tanrısallığını insanlığımızla birleştirerek halkının içinde yaşar ve Meryem'de beden aldığında gerçekleştirdiği birleşme de tam olarak buydu.

Kusursuz itaattan daha azı, Tanrı'nın istediği standardı karşılayamaz. O, buyruklarını belirsiz bırakmamıştır. İnsanı Kendisiyle uyum içine getirmek için gerekli olmayan hiçbir şeyi emretmemiştir. Günahkârlara O'nun karakter idealini göstermeli ve onları Mesih'e yöneltmeliyiz; çünkü bu ideale ancak O'nun lütfuyla ulaşılabilir.

Kurtarıcı, insanlığın zayıflıklarını üzerine aldı ve günahsız bir yaşam sürdürdü; öyle ki insanlar, insan doğasının zayıflığı yüzünden üstesinden gelemeyecekleri korkusuna kapılmasınlar. Mesih, bizi 'ilahî tabiatın paydaşları' yapmak için geldi ve O'nun yaşamı, ilahîlikle birleşen insanlığın günah işlemediğini ilan eder. Şifa Hizmeti, 180.

Yeni Antlaşma'nın başlangıcı, İsa'nın bizim insan doğamızı nerede, ne zaman ve neden üstlendiğini ortaya koyar. Bunu, insan gücünün ilahi güçle birleştiğinde günah işlemeyeceğini göstermek için yaptı. Günah, Malaki'nin "hatırlayın" dediği yasanın çiğnenmesidir. Yuhanna, yasayı tutanların, dolayısıyla günah işlemeyenlerin, göksel kapılardan içeri girebileceğini bildirir. Matta, bir günahkârın da tıpkı Mesih'in yendiği gibi günahı yenebileceğini belirtir. İçimizde Mesih (yücelik umudu) olduğunda, evreni yaratmış olan yaratıcı güce sahip oluruz. Bu imkân, Mesih'in insan ailesine girmeyi seçmesi ve sonsuzluk boyunca yalnızca Tanrı'nın Oğlu değil, aynı zamanda İnsanoğlu olmasıyla mümkün kılındı.

İnsanlığın sınanma süresinin sona ermesinden hemen önce, Vahiy Kitabı'ndan Tanrı'nın halkına açılan özel bir hakikat mesajı vardır. Bu özel mesaj aynı zamanda Malaki'nin "İlyas mesajı"dır ve "Rab'bin korkunç günü"nü'nün hemen öncesinde ilan edilir.

Her iki Ahit'in başında ve Yeni Ahit'in sonunda Tanrı'nın belirli niteliklerinin belirtildiğini görürüz. Yaratılış'ta O Yaratıcı'dır; Vahiy'in sonunda ise Alfa ve Omega'dır. Yeni Ahit'in başında O İnsanoğlu olur. Eski Ahit'in sonunda ise, haberci İlyas'ın, babaların yüreklerini çocuklara ve çocukların yüreklerini de babalara çevirmek olarak ilan edeceği mesajı gerçekleştirmek için kullanacağı ilkeyi buluruz.

İlyas'ın uyarı mesajını sunmak için uyguladığı peygamberlik ilkesi, Yuhanna'ya Vahiy'de emredilen şeyin ta kendisidir. İlyas "babaların yüreklerini çocuklara, çocukların yüreklerini babalarına çevirecektir" ve Yuhanna'ya da o anda var olan şeyleri yazması söylendi; böyle yapmakla eşzamanlı olarak gelecek olanları da yazmış olacaktı. Yuhanna, alfa ve omega ilkesinin peygamberlik sözünde nasıl işlediğini göstermek için kullanıldı ve İlyas da mesajını aynı ilkeye dayandıracaktır. Kutsal Kitap'ın başlangıcını sonuyla karşılaştırdığımızda, Eski ile Yeni'yi karşılaştırmış oluruz. Bir baba, çocuğunun başlangıcıdır; çocuk ise babanın sonudur. Yüz kırk dört bin, İbrahim'in çocuklarının son neslidir ve Tanrı'nın İbrahim'le antlaşmaya girdiği tarih,

Tanrı'nın bu antlaşmayı yüz kırk dört binle yenilediği tarihin örneğini oluşturur.

Bu nedenle imanla olur ki lütufla olsun; öyle ki vaat bütün soya güvence olsun; yalnız Yasa'ya dayanana değil, İbrahim'in imanına dayanana da; çünkü o hepimizin babasıdır. Romalılar 4:16.

İlyas'ın mesajı, alfa ve omega ilkesini temsil eder; çünkü babalar alfa, çocuklar ise omegadır. İlyas'ın mesajı babaların yüreklerini çocuklara çevirecekti. İsa Mesih, Vaftizci Yahya'yı İlyas olarak tanımladı ve Ellen White, William Miller'ı hem İlyas hem de Vaftizci Yahya olarak tanımladı. Bu temsili kişilerin hepsinin mesajı, babaların yüreklerini çocuklara, çocukların yüreklerini de babalara çevirmek olarak tasvir edildi. Bu iş, insanların yüreklerini onların göklerdeki Babasına çevirmede mesajın etkisini temsil eder, ama daha fazlasını ifade eder; çünkü bu, işin bir simgesidir. Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinde sembollerin birden fazla anlamı vardır ve bağlamına göre belirlenmelidir.

Vaftizci Yahya'yı büyük yapan neydi? Yahudi ulusunun öğretmenlerinin sunduğu gelenek yığınlarına zihnini kapattı ve onu yukarıdan gelen bilgelik için açtı. Doğumundan önce Kutsal Ruh Yahya hakkında şöyle tanıklık etti: "Rab'bin gözünde büyük olacaktır; şarap da sert içki de içmeyecek; Kutsal Ruh'la dolu olacaktır... İsrailoğullarından birçoklarını Tanrıları Rab'be döndürecekler. Babaların yüreklerini çocuklara, söz dinlemeyenleri de doğruların bilgeliğine döndürmek için, O'nun önünden İlyas'ın ruhu ve gücüyle gidecektir; Rab için hazırlanmış bir halkı hazır etmek üzere." Luka 1:15-17. Ebeveynlere, Öğretmenlere ve Öğrencilere Öğütler, 445.

Mesaj, duymayı seçenlerin yüreklerini Göksel Baba'ya çevirmeleri için tasarlanmıştır; yine de uyarı mesajını iletmekte kullanılacak birincil peygamberlik ilkesi şudur: İsa Mesih Alfa ve Omega'dır, Birinci ve Sonuncu'dur, başlangıç ve sonudur. İlyas mesajı, İsa Mesih'in Tanrı'nın Sözü olduğu bakış açısından Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün sunumuna dayanır; Kutsal Kitap'ı yöneten kurallar da O'nun karakterinin nitelikleridir.

Tanrı'nın yasa, Tanrı'nın kendisi kadar kutsaldır. Bu yasa, O'nun iradesinin bir vahyidir, karakterinin bir yansımasıdır, ilahi sevgi ve bilgeliğin ifadesidir. Yaratılışın uyumu, tüm varlıkların, canlı-cansız her şeyin, Yaratıcı'nın yasasına eksiksiz bir uyum göstermesine bağlıdır. Tanrı, yalnızca yaşayan varlıkların değil, doğanın tüm işleyişlerinin yönetimi için de yasalar koymuştur. Her şey, göz ardı edilemeyecek değişmez yasalara bağlıdır. Ne var ki, doğadaki her şey doğal yasalarca yönetilirken, yeryüzündeki tüm varlıklar arasında yalnızca insan ahlaki yasaya tabidir. Yaratılışın tacı olan insana Tanrı, kendi buyruklarını anlaması, yasanın adaletini ve iyilikseverliğini kavraması ve bu yasanın kendisi üzerindeki kutsal taleplerini görmesi için güç vermiştir; ve insandan sarsılmaz bir itaat istenir. Atalar ve Peygamberler, 53.

Her şey (ve buna İncil de dahildir; çünkü İncil bir şeydir ve eğer bir şeyse, o halde her şeyin bir parçasıdır) sabit kanunlara tabidir. İncil'in doğru yorumlanmasını yöneten sabit kanunları ya da kuralları vardır. Bu kurallardan biri, İncil'in bir şeyin sonunu bir şeyin başlangıcıyla özdeşleştirmesidir. İsa Tanrı'nın Sözüdür; O ilk ve sonudur ve bu da bir "sabit kanun"dur ve O'nun karakterinin bir niteliğidir.

İlyas'a ilişkin bu giriş bölümünü, Eski ve Yeni Ahit'in hem başlangıcı hem de sonunun birbiriyle uyumlu olduğunu göstermek için kullandık. Kutsal Kitap'ın sonu, ki aynı zamanda Vahiy kitabının da sonudur, Vahiy'in başlangıcıyla da uyumludur. Aynı hakikatlere tanıklık eden beş şahit, Tanrı'nın karakterinin bir niteliği olan şu ilkeye dayanır: Tanrı'nın Sözü bir şeyin sonunu daima o şeyin başlangıcıyla gösterir. Bu gerçek, İsa Mesih'in Alfa ve Omega olmasının ne anlama geldiğinin bir parçasıdır.

Patmos adasında bulunan Havari Yuhanna'ya, kilisenin yaşantısıyla ilgili derin ve heyecan verici sahneler açıldı. Tanrı'nın halkının önlerinde duran tehlikeler ve çatışmalar konusunda anlayış kazansınlar diye, ona son derece ilgi çekici ve büyük önem taşıyan konular imgeler ve sembollerle sunuldu. Hristiyan dünyanın tarihi, zamanın sonuna dek Yuhanna'ya vahyedildi. Tanrı'nın halkının konumunu, tehlikelerini, çatışmalarını ve nihai kurtuluşunu büyük bir açıklıkla gördü. O, yeryüzünün hasadını olgunlaştıracak olan kapanış mesajını kaydeder; bu hasat ya göksel ambara girecek başak demetleri olarak ya da son günün ateşleri için odun demetleri olarak.

Bir görünümde Yuhanna, Tanrı'nın halkının gerçeğin hatırı için katlanacağı sıkıntıları gördü. Onları itaatsizliğe zorlamaya çalışan baskıcı güçler karşısında Tanrı'nın buyruklarına uymadaki sarsılmaz kararlılıklarını ve canavar ile onun sureti üzerindeki nihai zaferlerini gördü.

Büyük kırmızı bir ejderha, leopar benzeri bir canavar ve kuzu gibi boynuzları olan bir canavarın sembolleri altında, Tanrı'nın yasasını çiğnemek ve halkına zulmetmekle özellikle meşgul olacak yeryüzü hükümetleri Yuhanna'ya gösterildi. Savaş zamanının sonuna kadar devam eder. Kutsal bir kadın ve onun çocuklarıyla simgelenen Tanrı'nın halkı, büyük ölçüde azınlıkta olarak temsil edildi. Son günlerde yalnızca geriye kalan küçük bir topluluk hâlâ mevcuttu. Yuhanna bunlardan "Tanrı'nın buyruklarını tutan ve İsa Mesih'in tanıklığına sahip olanlar" diye söz eder.

Putperestlik yoluyla, ardından da Papalık aracılığıyla, Şeytan, Tanrı'nın sadık tanıklarını yeryüzünden silme çabasıyla yüzyıllar boyunca gücünü kullandı. Putperestler ve papacılar aynı ejderha ruhuyla harekete geçiriliyordu. Aralarındaki fark yalnızca şuydu: Papalık, Tanrı'ya hizmet ediyor görünerek, daha tehlikeli ve daha zalim bir düşmandı. Şeytan, Roma Katolikliği aracılığıyla dünyayı esir aldı. Kendini Tanrı'nın kilisesi diye tanıtan topluluk, bu aldanışın saflarına sürüklendi ve bin yıldan fazla bir süre boyunca Tanrı'nın halkı ejderhanın öfkesi altında acı çekti. Papalık gücünden yoksun bırakılıp zulmetmekten vazgeçmeye zorlandığında ise, Yuhanna, ejderhanın sesini yankılayacak ve aynı zalim ve küfürkâr işi sürdürecektir yeni bir gücün yükseldiğini gördü. Kiliseye ve Tanrı'nın yasasına karşı savaş açacak olan bu son güç, kuzu gibi boynuzları olan bir canavarla simgeleştirildi. Ondaki önceki canavarlar denizden yükselmişti, ama bu yeryüzünden çıktı; bu da simgelenen ulusun barışçıl yükselişini temsil ediyordu. "Kuzu gibi iki boynuz", Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nin, iki temel ilkesi olan Cumhuriyetçilik ve Protestanlıkla ifade edilen karakterini hakkıyla temsil eder. Bu ilkeler, bir ulus olarak gücümüzün ve refahımızın sırrıdır. Amerika kıyılarında ilk kez sığınak bulanlar, papalığın küstah iddialarından ve krallık yönetiminin zulmünden özgür bir ülkeye ulaştıklarına sevindiler. Sivil ve dinî özgürlüklerin geniş temeli üzerine bir hükümet kurmaya karar verdiler.

Ancak kehanet kaleminin sert çizgileri bu huzurlu sahnede bir değişimi açığa çıkarır. Kuzu gibi boynuzları olan canavar ejderhanın sesiyle konuşur ve 'önündeki ilk canavarın bütün gücünü kullanır.' Kehanet, onun yeryüzünde yaşayanlara canavarın bir suretini yapmalarını söyleyeceğini bildirir ve 'küçük de büyük de, zengin de yoksul da, özgür de köle de herkesin sağ eline ya da alınlarına bir işaret almasını sağlar; öyle ki, işareti ya da canavarın adını ya da adının sayısını taşıyanlardan başkası satın alamaz veya satamaz.' Böylece Protestanlık Papalığın izinden gider.

İşte bu sırada üçüncü melek göğün ortasında uçarak görülür ve şöyle ilan eder: “Bir kimse canavara ve onun suretine tapar, alınına ya da eline onun işaretini alırsa, aynı kişi Tanrı'nın gazabının şarabından, O'nun öfke kâsesine sulandırılmadan dökülmüş o şaraptan içecektir.” “İşte burada Tanrı'nın buyruklarını tutanlar ve İsa'ya iman edenler vardır.” Dünyaya belirgin bir tezat oluşturan, Tanrı'ya olan bağlılıklarından sapmayan küçük bir topluluk ayakta durur. Bunlar, Yeşaya'nın Tanrı'nın yasasında açılan gediği onaranlar diye söz ettikleri, eski viraneleri onaran, birçok kuşağın temelini yeniden yükselten kimselerdir.

Ölümlülere şimdiye dek yöneltilmiş en ciddi uyarı ve en korkunç tehdit, üçüncü meleğin mesajında yer alandır. Tanrı'nın merhametle karışmamış gazabını üzerine çeken günah, en vahim nitelikte olmalıdır. Dünya bu günahın niteliği konusunda karanlıkta mı bırakılacaktır?—Kesinlikle hayır. Tanrı yaratıklarıyla böyle davranmaz. O'nun gazabı, bilgisizlikten doğan günahlara asla uğramaz. O'nun yargıları yeryüzüne getirilmeden önce, bu günaha ilişkin ışık dünyaya sunulmalıdır ki insanlar bu yargıların neden uygulanacağını bilsin ve onlardan kaçma fırsatına sahip olsun.

Bu uyarıyı içeren mesaj, İnsanoğlu'nun ortaya çıkışından önce ilan edilecek son mesajdır. Onun bizzat verdiği işaretler, gelişinin pek yakın olduğunu bildiriyor. Hemen hemen kırk yıldır üçüncü meleğin mesajı yankılanmaktadır. Büyük mücadelenin sonucunda iki taraf ortaya çıkar: “canavara ve onun suretine tapınan” ve onun işaretini alanlar; bir de alınlarında Baba'nın adı yazılı olan ve “yaşayan Tanrı'nın mührünü” alanlar. Bu görünür bir işaret değildir. Artık, ruhlarının kurtuluşuyla ilgilenen herkesin ciddiyetle ve ağırbaşlılıkla şu soruları sorması gereken zaman gelmiştir: Tanrı'nın mührü nedir? Canavarın işareti nedir? Onu almayı nasıl önleyebiliriz?

Tanrı'nın mührü, yani O'nun otoritesinin işareti, dördüncü emirde bulunur. Bu, On Emir'de, Tanrı'yı gökleri ve yeri Yaratın olarak işaret eden ve gerçek Tanrı'yı bütün sahte tanrılardan açıkça ayıran tek buyruktur. Kutsal Yazılar boyunca, Tanrı'nın yaratıcı gücü gerçeği, O'nun bütün putperest ilahların üzerinde olduğunun kanıtı olarak gösterilir.

Dördüncü emirle emredilen Şabat, yaratma eylemini anmak ve böylece insanların zihinlerinin daima gerçek ve yaşayan Tanrı'ya yönelmiş kalmasını sağlamak için tesis edildi. Şabat her zaman tutulmuş olsaydı, asla bir putperest, bir ateist ya da bir imansız olmazdı. Tanrı'nın kutsal gününün saygıyla gözetilmesi, insanların zihinlerini Yaratıcılarına yöneltirdi. Doğadaki her şey O'nu onlara hatırlatır ve O'nun gücüne ve sevgisine tanıklık ederdi. Dördüncü emirdeki Şabat, yaşayan Tanrı'nın mührüdür. O, Tanrı'yı Yaratıcı olarak gösterir ve O'nun yarattığı varlıklar üzerindeki meşru otoritesinin işaretidir.

O hâlde, gerçeğinin yerine dünyanın kabul ettiği sahte Sebt günü değilse, canavarın işareti nedir?

Papalığın, Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeyin üstünde kendini yücelteceğine dair peygamberlik bildirisi, Sebt gününün haftanın yedinci gününden birinci gününe değiştirilmesinde çarpıcı biçimde yerine gelmiştir. Tanrı'nın Sebti yerine Papalık Sebti tercih edilip onurlandırıldığı her yerde, günah adamı göklerin ve yerin Yaratıcısının üstünde yüceltilir.

Mesih'in Şabat'ı değiştirdiğini ileri sürenler, O'nun kendi sözleriyle doğrudan çelişmektedir. Dağdaki Vaaz'da şöyle dedi: 'Yasa'yı ya da Peygamberleri geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın; geçersiz kılmaya değil, yerine getirmeye geldim. Size doğrusunu söyleyeyim: Gök ve yer geçip gidinceye kadar, her şey yerine gelinceye dek, Yasa'dan bir nokta ya da bir çizgi bile asla ortadan kalkmayacaktır. Bu nedenle, bu buyrukların en küçüğünden birini çiğneyen ve insanlara da böyle öğreten, göklerin egemenliğinde en küçük diye adlandırılacaktır; ama kim onları yapar ve öğretirse, göklerin egemenliğinde büyük diye adlandırılacaktır.'

Roma Katolikleri, Şabat'taki değişikliğin kendi kiliseleri tarafından yapıldığını kabul eder ve tam da bu değişikliği, bu kilisenin en üstün otoritesinin kanıtı olarak gösterirler. Haftanın ilk gününü Şabat olarak tutmakla Protestanların, o kilisenin ilahi konularda yasa koyma gücünü tanıdıklarını ilan ederler. Roma Kilisesi yanılmazlık iddiasından vazgeçmemiştir ve dünya ile Protestan kiliseler onun yarattığı sahte Şabat'ı kabul ettiklerinde, fiilen bu iddiasını tanımış olurlar. Bu değişikliği savunmak için elçilerin ve kilise babalarının otoritesini öne sürebilirler, ama akıl yürütmelerindeki safsata kolayca fark edilir. Papacı, Protestanların kendilerini aldattıklarını, meseledeki gerçeklere bile bile gözlerini kapattıklarını görecektir kadar kurnazdır. Pazar kurumu itibar kazandıkça o sevinir; bunun er geç bütün Protestan dünyasını Roma'nın bayrağı altına toplayacağına güven duyar. Signs of the Times, 1 Kasım 1899.